

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ...

στο μάθε να σωπαίνεις!

Οι προεκτάσεις της καταστολής στις κοινωνικές αντιστάσεις.

Αυτό που συμβαίνει το τελευταίο διάστημα, είναι μία **ολομέτωπη επίθεση του κράτους στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο**. Σε μία περίοδο γενικευμένης συστημικής κρίσης, η **επίθεση στον εσωτερικό εχθρό, ήταν κάτι παραπάνω από αναμενόμενη**. Αυτό που έχει σημασία να δούμε για αρχή, είναι η χρονική στιγμή που επιλέχθηκε να γίνει η επίθεση αυτή.

Τα κινήματα των πλατειών μοιάζουν μακρινό παρελθόν, αν και ήταν ένα χρόνο μόλις πριν. Αντίστοιχα, άλλα κινήματα αμφισβήτησης, όπως αυτό του Δεν Πληρώνω ή της άρνησης πληρωμών στα χαράτσια της ΔΕΗ και στα ΜΜΜ, έχουν περιοριστεί αρκετά και σχεδόν εξαλειφθεί. Την ίδια στιγμή, **οι μεγάλες διαδηλώσεις δεν φαίνεται να αποτελούν πλέον τα κοινωνικά ραντεβού των δρόμων**. Άρα, θα έλεγε κανείς, ότι με κάποιον τρόπο **ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος** ευρύτερα, είναι το κομμάτι εκείνο της κοινωνίας που **συνεχίζει να αντιστέκεται**, ειδικά και μετά τις εκλογές του καλοκαιριού. Χωρίς αυτό να θέλει να γίνει αυτοαναφορικό, αποτυπώνει μία σημαντική κάμψη στο πεδίο της κοινωνικής αντεπίθεσης και καταδεικνύει μία κεντρική κρατική επιλογή, που έχει να κάνει με την **στοχοποίηση όσων επιμένουν να αγωνίζονται**.

Πέρα από το χρόνο βέβαια, ιδιαίτερη βαρύτητα έχει και ο χώρος της επίθεσης. Αρκεί να αναλογιστεί κανείς ότι, οι ήδη υπάρχουσες καταλήψεις **παίξαν καθοριστικό ρόλο στη διάχυση του εξεγερσιακού κλίματος τις μέρες του Δεκέμβρη το 2008**, καθώς και ότι η ίδια η εξέγερση πυροδότησε ένα κίνημα

καταλήψεων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Ένα κίνημα που απέκτησε κοινωνικά ριζώματα με το χρόνο, αλλά και που από την ίδια την φύση του και την θέση του αποτελεί μία κοινωνική αντιπρόταση, σε έναν κόσμο εκμετάλλευσης, ιεραρχίας και καταναγκασμών. Αυτά τα ριζώματα είναι που χτυπιούνται αυτή τη στιγμή και αυτή η αντιπρόταση είναι που τρομάζει κάθε εξουσία.

Από την άλλη, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι, η καπιταλιστική αναπροσαρμογή που επιχειρείται στην Ελλάδα τα τελευταία 2,5 με 3 χρόνια, περνάει μέσα από τον ολοκληρωτικό μετασχηματισμό του κράτους και την καθολική εφαρμογή του δόγματος της **“μηδενικής ανοχής”**. Στη φάση που βρισκόμαστε τώρα, δεν μιλάμε απλά για διαχείριση πληθυσμών μέσω του ελέγχου και του δόγματος της **“ασφάλειας”**, **οικοδομείται ένα καινούργιο κράτος – ένα ολοκληρωτικό κράτος -**, χτίζονται νέες συναινέσεις απέναντι στις κρατικές επιλογές και ταυτόχρονα οικοδομείται και ένας νέος κατασταλτικός μηχανισμός. **Σκοπός είναι η καταστολή κάθε κομματιού της κοινωνίας που θα αντιδράσει στην επιβολή της βαρβαρότητας**. Σκοπός είναι να μάθουμε να **σωπαίνουμε**.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, πρέπει να ερμηνευτεί η επίθεση στους κατελημμένους χώρους και στις αυτοοργανωμένες δομές των “από κάτω”. **Σήμερα είναι οι αναρχικοί, αύριο θα είναι οποιοσδήποτε/οποιαδήποτε αμφισβητήσει την κανονικότητα του συστήματος.** Σήμερα είναι οι καταλήψεις κτιρίων σαν αυτοοργανωμένα εγχειρήματα που εκκενώνονται, αύριο δεν θα γίνεται ανεκτή η κατάληψη ούτε σαν μορφή διαμαρτυρίας – οι καταλήψεις των ΔΟΥ και άλλων δημόσιων κτιρίων είναι ήδη πολύ πρόσφατες. Οι εξαγγελίες λουπόν, της κυβέρνησης για μηδενική ανοχή στους “χώρους ανομίας” και η επιβολή του “νόμου και της τάξης”, στρώνουν το χαλί για την αυριανή **ποινικοποίηση κάθε αντιστεκόμενου.**

Ο ίδιος ο όρος της ανομίας, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Μιας και δεν μιλάμε για παρανομία αλλά για ανομία. Δεν είναι ότι κάποιος παραβαίνει το νόμο, όσο ότι τίθεται εκτός νόμου. Προσιδιάζει σε μία κατάσταση εξαίρεσης. Βρίσκεται πέρα από την “επιτρεπόμενη” ηθική μιας κοινωνίας, έχει να κάνει περισσότερο με μία διαμάχη σε αξιακό επίπεδο. Και αυτό, τη στιγμή που επιβάλλεται μία νέα ηθική της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Αυτής της εξάρτησης από κοινωνικά παντοπωλεία και ουρές συσσιτίων, της παθητικότητας και της μιζέριας. Των “νοικοκυραίων” και των “άνομων”.

Και σαν τέτοιος(άνομος), μπορεί πραγματικά να βαφτιστεί ο καθένας και η καθεμία κατ’ επιλογή του κρατικού μηχανισμού. Όλα τα παραπάνω κινήματα και δράσεις που αναφέρθηκαν, σήμερα θα ήταν εστίες ανομίας. Κάθε στέκι και αυτοοργανωμένος χώρος, είναι με αυτή την έννοια εστία ανομίας.

Η ποινική στροφή και η αγριότητα της καταστολής συνιστούν ξεκάθαρη θέση μάχης από πλευράς του κράτους. Και δεν έχουμε παρά να **σηκώσουμε το γάντι με όρους κοινωνικής αντεπίθεσης.** Γελιέται όποιος νομίζει πως η σημερινή πραγματικότητα, έχει να κάνει μόνο με τους αναρχικούς ή πως είναι κάτι που δεν τον αφορά. **Οι χώροι που χτυπιούνται** αυτή τη στιγμή, **είναι χώροι όπου δοκιμάζονται πράγματα εχθρικά προς τους θεσμούς – τους θεσμούς**

ενός συστήματος που νομιμοποιεί την εκμετάλλευση και την υποταγή. Είναι χώροι που έχουν και ήθος και αξίες, είναι χώροι που πραγματώνουν το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης, είναι χώροι που δομούν κοινωνικές σχέσεις και διαδικασίες στη βάση της ισότητας, της αλληλεγγύης, την ελευθερίας, δίχως διαχωρισμούς και προϋποθέσεις, δίχως οικονομικές εξαρτήσεις και χρηματικά ανταλλάγματα, δίχως ειδικούς, δίχως θεατές, δίχως ρόλους. Η συνολική και συλλογική υπεράσπισή τους, όπως και κάθε αντιδομής “από τα κάτω”, κάθε αυτοοργανωμένου χώρου, η έμπρακτη αλληλεγγύη σε κάθε αγωνιζόμενο/η και σε όσους/ες διώκονται, πρέπει να είναι βασικά στοιχεία στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα **ενάντια στη λεηλασία και υποτίμηση των ζώων μας.**

Η δημιουργία κοινοτήτων αγώνα και οι κοινωνικές συμμαχίες στη βάση της ανομίας, είναι αυτές που μπορούν να αλλάξουν στρατόπεδο στο φόβο και την αβεβαιότητα.